

Sondag, 7 September 2025

Skriflesing: Matteus 19:13–15

Tema: Laat die kindertjies na My toe kom.

Skriflesing

Matteus 19:13-15

Jesus seën die kindertjies

¹³Die mense het kindertjies na Hom toe gebring dat Hy hulle die hande moet oplê en vir hulle moet bid. Sy dissipels het met hulle daaroor geraas.

¹⁴Maar Jesus het gesê: “Laat staan die kindertjies en moet hulle nie verhinder om na My toe te kom nie, want die koninkryk van die hemel is juis vir mense soos hulle.”

¹⁵Nadat Hy hulle die hande opgelê het, het Hy daarvandaan weggegaan.

Johannes 5:24 - “Dit verseker Ek julle: Wie luister na wat Ek sê, en in Hom glo wat My gestuur het, het die ewige lewe.”

Preek

Geliefde in ons Here Jesus Christus –

Inleiding

Vandag is ’n besondere dag. Ons kom bymekaar nie net as ’n gemeente nie, maar as ’n familie, om die doop van hierdie kosbare dogtertjie te vier. Die doop is altyd ’n heilige oomblik—dit is asof die hemel self neerbuig om die lewe van ’n kindjie aan te raak en ons herinner dat God se liefde selfs die kleinste bereik wat nog nie kan praat of verstaan nie.

Ons teks vanoggend is uit **Matteus 19:13–15**, waar Jesus sê:

“Laat die kindertjies begaan en verhinder hulle nie om na My toe te kom nie, want aan sulkes behoort die koninkryk van die hemele.”

Hierdie gedeelte wys vir ons die hart van Christus. Dit onthul hoe Hy oor kinders voel, oor ouers, en oor sy koninkryk. Dit gee ook die grondslag vir wat ons vandag in die doop doen: om ’n klein kindjie na Christus toe te bring.

1. Die Kindertjies is na Jesus gebring

Die Evangelie sê vir ons die kinders was só klein dat hulle na Jesus toe *gebring* moes word. Lukas noem hulle selfs “babas” (Luk. 18:15). Hulle kon nie self loop na Jesus toe nie, hulle kon nie self besluit nie.

En dit is presies hoekom die doop so ’n mooi beeld is. Hierdie dogtertjie kan nog nie kies nie, sy kan nog nie oor geloof redeneer nie, maar sy kan gebring word. Sy word gebring deur haar ouers, deur haar familie, en deur hierdie gemeente wat saam haar in die teenwoordigheid van Jesus plaas.

Dit herinner my aan ’n bonsai-boom. ’n Bonsai groei nie sterk en mooi oornag nie. Dit word versigtig versorg, in die regte grond geplant, getrou natgegooi, en met sorg gesnoei. Só ook is ’n kind—sy kan haarself nie grootmaak nie; sy word gevorm deur diegene wat haar na die lig bring. Ouers en gemeenskap tree op soos die tuinier, wat sorg dat die wortels diep gaan en die takke na Christus se lig groei.

2. Jesus het hulle verwelkom ten spyte van opposisie

Ons mag nie die konteks mis nie. In daardie tyd was Jesus onder groot teenstand. Die godsdienstige leiers het reeds teen Hom beplan. En tog het ouers hulle kinders gebring. Hulle het die gevaar geken, maar hulle het geweet: niks is belangriker as Jesus se seën nie.

Soms ervaar ons ook teenstand. Die wêreld lag dalk vir die doop, sê dit is betekenisloos of onnodig. Ander mag sê: “Hoekom bring jy ’n kind wat nog niks verstaan nie?” Maar hierdie ouers in die Bybel, en die ouers vandag, staan as getuies dat Jesus se seën alles werd is.

Dink aan ’n pêrel. ’n Pêrel word gevorm in ’n oester wanneer irritasie of teenstand kom—wanneer ’n sandkorrel inkom. Met tyd word dit wat begin het as irritasie, ’n kosbare skat. Net so word geloof wat gebore is in teenstand, ’n pêrel van groot waarde. Wanneer ouers aanhou om hul kinders na Jesus te bring ten spyte van ontmoediging, is die resultaat ’n skat wat nie met goud vergelyk kan word nie.

3. Die Kindertjies het nie verstaan nie, maar Jesus het hulle geseën

Die kinders in hierdie verhaal was te jonk om te verstaan wat gebeur. Tog het Jesus hulle aangeraak en geseën. Hulle gebrek aan begrip het hulle nie gediskwalifiseer nie.

Dit is die hart van die doop. 'n Baba kan nie genade verduidelik nie, kan nie die Geloofsbelydenis opse nie, kan nie geloof bely nie. Maar Jesus se liefde word nie beperk deur ons verstand nie. Sy seën hang nie af van ons vermoë om dit te verduidelik nie. Hy seën omdat Hy die Here is, en sy seën “bly” dwarsdeur die ewigheid.

Dink aan 'n vyeboom. 'n Vyeboom kan kaal staan deur die winter, sonder vrug. Tog sorg die boer steeds vir hom, snoei en water hom, want hy weet die vrug seisoen gaan kom. Só ook met 'n gedoopte kind. Al kan sy nog nie die vrug van geloof wys nie, voed God se seën haar sodat geloof in die regte tyd sal blom.

4. Die Dissipels het probeer keer

Die dissipels het die ouers berispe. Dalk het hulle gedink kinders is te klein, te onbelangrik, of dalk het hulle gedink Jesus is te besig. Maar Jesus het hulle reggehelp: “Moenie die kinders verhinder nie.”

Hoe dikwels word kinders vandag verhinder? Soms deur ouers wat te besig is. Soms deur 'n wêreld wat sê: “Laat hulle later self kies.” Soms deur 'n samelewing wat kinders as minder belangrik ag.

Maar Jesus se woorde is duidelik: “Laat hulle kom.” Kinders is nie 'n steuring in die koninkryk nie. Hulle is nie tweede-klas nie. Hulle is lewende herinneringe van hoe ware geloof lyk. Want aan sulkes behoort die koninkryk van die hemel.

Dit is hoekom die doop vandag saak maak. Dit is nie net 'n familietradisie nie, nie net 'n kulturele seremonie nie. Dit is 'n daad van gehoorsaamheid aan Christus se opdrag: Moenie die kinders keer nie—bring hulle.

5. Die Voordele van Kinders na Christus bring

Die voordele om kinders na Christus te bring, is ontelbaar. Kom ons noem 'n paar:

1. **Hulle leer liefde.** 'n Kind wat in Christus grootword, weet sy word deur God en sy mense liefgehê.
2. **Hulle leer krag.** Al bring die lewe pyn, ontdek hulle 'n krag groter as hulleself.
3. **Hulle leer hoop.** Hoe donker dit ook word, daar is altyd hoop in Christus.
4. **Hulle leer diens.** Die lewe gaan nie oor selfsug nie, maar oor om jou gawes te gebruik vir ander.
5. **Hulle leer volharding.** Versoeking en slaggate kom, maar Christus gee krag om getrou te bly.
6. **Hulle leer vrede.** In 'n woelige wêreld ken hulle die vrede van Christus wat alle verstand te bowe gaan.

Is dit nie die droom van elke ouer nie? Dat hul kind sal grootword in liefde, krag, hoop, diens, volharding en vrede? Dit is wat die doop begin—nie as 'n outomatiese waarborg nie, maar as 'n saad wat in God se tuin geplant word.

6. Ouers as bestuurders van God se gawe

Kinders is nie besittings nie. Hulle is gawes van God, vir 'n tyd aan ouers toevertrou. Psalm 127 sê kinders is soos pyle in die hand van 'n kryger. Ouers word geroep om daardie pyle reg te rig. Dink weer aan die bonsai. Die boom behoort nie aan die tuinier nie; die tuinier word net vertrou om dit te vorm. As dit verwaarloos word, groei dit wild of krom. As dit versorg word, floreer dit. Ouers is bestuurders van God se klein lewens. Die grootste daad van liefde wat hulle kan doen, is om hul kinders aan Christus toe te wy—nie net vandag nie, maar elke dag.

7. Jesus se aanraking

Vers 15 is een van die tederste oomblikke in die Evangelies: “Hy het die hande op hulle gelê en daarvandaan weggegaan.”

Jesus het die kinders aangeraak. Hy het nie net van ver af 'n woord gesê nie; Hy het hulle fisies geseën. Daardie aanraking het die verskil gemaak.

En in die doop raak Jesus steeds aan. Deur water en Woord plaas Hy sy merk op 'n kind, verseël Hy haar met sy verbondsliefde. Die aanraking van Christus is sag, maar ewig.

Dink aan 'n pêrelstring wat van geslag tot geslag oorgedra word. Elke pêrel is uniek, sorgvuldig gevorm, en saamgetou as 'n erfenis. In die doop voeg Christus nog 'n pêrel by die string van geloof wat deur families en gemeentes loop. Hierdie dogtertjie word deel van daardie ketting, verbind met die gelowiges voor haar en dié wat nog sal kom.

8. Ons verantwoordelikheid as gemeente

Die doop is nie net vir die ouers nie; dit is vir die hele gemeente. Ons belowe om saam te stap, te bid, en te versorg.

'n Vyeboom groei nie alleen in die woestyn nie—hy groei die beste in 'n wingerd, omring deur ander plante, versorg deur 'n boer. Só groei 'n kind se geloof die beste wanneer sy omring is deur die familie van God. Elke glimlag, elke kategese-les, elke gebed, elke voorbeeld van getroue lewe word vir haar geestelike voedsel.

Slot

Vandag, soos ons hierdie kosbare dogtertjie doop, staan ons binne-in die stroom van hierdie Evangelie-verhaal. Ouers bring hul kindjie, wat nog nie self kan stap nie, na die arms van Jesus. Die wêreld mag dit bevraagteken, maar ons hou aan, want sy seën is alles werd.

En Jesus draai haar nie weg nie. Hy verwelkom haar. Hy raak haar aan. Hy seën haar. Hy verklaar: “Aan sulkes behoort die koninkryk van die hemel.”

Kom ons wees getroue tuiniers wat die bonsai van haar lewe met sorg vorm. Kom ons wees wyse boere wat die vyeboom versorg totdat dit vrug dra. Kom ons koester haar as 'n pêrel, uniek en kosbaar in God se oë.

En mag ons as ouers, familie en gemeente nooit verhinder nie, maar altyd bring. Want só bring ons hulle na die Een wat gesê het:

“Laat die kindertjies na My toe kom... want aan sulkes behoort die koninkryk van die hemele.”

Amen